

MÉS INFORMACIÓ

<https://lletra.uoc.edu/ca/autora/silvana-vogt.pdf>

<https://www.youtube.com/watch?v=18DQAUOHL0Y>



Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU



Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28

Whatsapp 606 127 833

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>



HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30

Bústia exterior de retorn de préstec

**El proper dia que ens trobarem serà:
divendres 1 de febrer**

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca Hora: 21,15 Coordinador: Andreu Loncà

Silvana Vogt

LA MECÀNICA DE L'AIGUA

Tot i que va néixer l'any 1969, no la van inscriure al registre civil fins al 1973. Als 11 anys marxa del seu poble natal, Morteros (província de Córdoba), cap a la ciutat de Santa Fe. Als 15, nou trasllat fins a Corrientes i als 22 se'n va a viure sola a Buenos Aires. El 16 de maig del 2002, amb 32 anys, aterra a Barcelona fugint del Corralito (i del país) quan l'Argentina li va negar els llibres de Rodrigo Fresán. Ell vivia a Barcelona, i una de les seves novel·les s'acaba amb el nom de la capital catalana.



El cognom Vogt és alemany. Els avis de Silvana eren colons europeus que van ajudar a fundar pobles argentins. La seva àvia per part de mare provenia de Sama de Langreo (Astúries).

Silvana Vogt és professora de filosofia, psicologia i ciències de l'educació, tot i no haver acabat la llicenciatura en filosofia. Va deixar la carrera després de llegir Kant, perquè considerava que no hi havia res més per aprendre. Va estudiar Producció, realització i creativitat radiofònica a l'escola ETER de Buenos Aires i va treballar a diferents ràdios argentines. En arribar a Barcelona va treballar en diverses feines: neteja de cases, professora de castellà, promotora de supermercats, columnista del diari Metro i lectora de manuscrits per a editorials. També va treballar a la desapareguda Catalunya Cultura fent la secció de "Rutes literàries per Catalunya", al programa de Francesc Cano, el 2005, i a Catalunya Ràdio, al programa Catalunya Migdia, amb l'Oscar Fernández i l'Empar Moliner l'any 2016. Col·labora amb Ràdio Desvern des del 2003. Primer, fent un programa sobre llibres amb l'Arnau Cònsul, l'Ignasi Pàmies i l'Ester Andorrà i posteriorment al programa Justa la fusta, amb la Carme Verdoy, on recomana llibres. Pel que fa a la seva faceta d'escriptora, al 2009 atura l'escriptura de la seva novel·la argentina, que deixa inacabada per escriure "La mecànica de l'aigua". La decisió d'escriure en català la va fer inscriure a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. Ha ensenyat narrativa a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu de Sant Just Desvern, a l'Escola de Lletres l'Odissea de Vilafranca del Penedès i a la desapareguda llibreria Proa Espais. Des del 2016 té la llibreria Cal Llibreter de Sant Just Desvern.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu



«Els abismes del cor». J.A. Masoliver Ródenas sobre «La mecànica de l'aigua», de Silvana Vogt [Cultura/s, La Vanguardia] 19 setembre, 2016

Diferents personatges representen la veu autobiogràfica d'aquesta autora argentina, que s'aventura a escriure la seva primera novel·la en català en honor a la ciutat que l'ha rebut com a llibretera i professora d'escriptura

La política argentina pot tenir tant de farsa com de tragèdia, però és sabut que la tragèdia deixa poc espai per a la farsa. El 2001 va ser l'any del *corralito*, imposat pel govern radical de Fernando de la Rúa, i maquinat pel ministre d'Economia, Domingo Cavallo. En dos anys, marcats per les manifestacions de carrer i la repressió, el país va conèixer cinc presidents.

Nascuda el 1969 a Morteros, Argentina, Silvana Vogt decideix canviar d'aires per buscar noves oportunitats i s'instal·la a Barcelona, on fa de llibretera i professora de creació literària. *La mecànica de l'aigua*, escrita en català, és la seva primera novel·la. I parla, amb to fortament autobiogràfic, d'aquestes experiències viscudes per ella. Tot i això, la intensitat narrativa és la pròpia de la ficció o, almenys, del que és purament narratiu. Una cosa s'aguditzava amb l'estructura, en què cada secció del llibre, significativament anomenades escull —d'aquí el títol del llibre—, se centra en els diferents personatges que van teixint el relat. La peculiar alternança entre paràgrafs relativament llargs amb altres que es limiten a una sola frase, breu i impactant, expressa molt més vivament la densitat emocional, un dels aspectes més poderosos del llibre.

En principi la novel·la està narrada en tercera persona: «La veig. Puc veure-la», com un leitmotiv que es va repetint fins a la sorpresa final,

que afegeix una nova dimensió més punxant. La protagonista, Vera, viu experiències molt semblants a les que ha viscut Silvana Vogt. La seva visió de l'Argentina està allunyada de qualsevol tòpic, i agraïm que eviti els «che, vos», «macanudo» o «pibe». El fet d'haver escrit en català li ha permès evitar tots aquests comodins. Tot just al principi del llibre entrem en l'aberració del *corralito*, veritable hecatombe. El país a la deriva, optant per l'autodestrucció com a forma de vida i canviant de president com si fos un *reality show*, ens diu la narradora. Vera optarà, doncs, per viatjar a Barcelona. D'on ha tret els diners del viatge, quan tot està congelat, és un misteri per als que l'envolten, però no per al lector. Deixa el país amb una brúixola que li va regalar el Fierita «perquè no et perdís mai», el gos, Kantiano (Kant és el filòsof més admirat i coherentment defensat per Vera), i un llibre de Federico Esperanto que li va regalar l'autor. Entre les moltes coses que només s'insinuen a la novel·la (valor afegit) hi ha el possible homenatge de Vogt a la primera novel·la de Rodrigo Fresán, Esperanto, entorn d'un turmentat músic.

A partir d'aquí carregarà amb un passat que no l'abandonarà: el Fierita, mort per sobredosi; Darío, que malgrat les promeses d'amor no gosa deixar la seva dona, una circumstància que ha afectat tant Vera com Laura; la necessitat d'aconseguir un salconduit per anar a Espanya, el tatuatge 365, que són les pàgines de la novel·la de Federico Esperanto; o el pescador que va vendre l'empresa just abans del *corralito*. I haurà d'enfrontar-se amb un present ple de sobresalts, començant per la necessitat de legalitzar la seva residència, la dificultat per trobar una feina i els diferents amors que representaran una lesió darrera l'altra i que culmina amb la seva relació especial amb Eliseu Mussol, potser la figura més dramàtica del llibre, que estima altres dones però que en totes veu la difunta Lila. El final del llibre confirma el triomf de l'autobiografia, en un relat absorbent, dramàticament pessimista.